

ligner hinanden, idet de naturligvis i mange Henseender er kopieret efter hinanden, saaledes at der ofte er kommet Bestemmelser med, som aldeles ikke passer for den paagældende Kommune. Det virker f. Eks. ganske urimeligt, naar der i Bygningsreglementet for en udpræget Landsby staar, at Bygningers Højde i intet Tilfælde maa overskride 25 Alen til det øverste Bjælkelags Overkant. Trods denne Ensartethed i det hele og store, er der dog hyppige Smaaaforskelligheder mellem de enkelte Love og Vedtægter og Reglementer, som i Praksis kan volde stort Besvær, især hvor Kommunerne umærkeligt glider over i hinanden, saaledes som det er Tilfældet for København og Frederiksberg, for ikke at tale om København og de indlemmede Distrikter, Forskelligheder, som i og for sig er af ganske ligegyldig Art, og som meget nemt kunde bringes ud af Verden, ved at man lod de lempeligste Bestemmelser for Byggeriet være gældende overalt. Medens det saaledes i København, Frederiksberg og Valby fordres, at Altaner, udvendige Beklædninger, Gesimser o. s. v. ikke maa udføres i Træ, medmindre de er fjernet 15 Alen fra fremmed Grund, er i Brønshøj og Sundby 5 Alen tilstrækkeligt, selv om Bebyggelsen i øvrigt er af nøjagtig samme Karakter; Tømmerets Dimensioner kan være anderledes i Sundbyerne end i de øvrige Bydele, Minimumshøjden af Beboelsesrum er forskellig i de forskellige Bydele; i København forlanger man 4 Alen, paa Frederiksberg, i Valby og Brønshøj $3\frac{1}{2}$ Alen, i Sundby $3\frac{3}{4}$ Alen; ogsaa Fordringerne til Trappernes Bredde er forskellige, og meget andet. Noget urimeligt synes det ogsaa, at enhver, der ønsker at bygge et Hus, det være sig aldrig saa lille, skal forpligte sig til, saafremt Bygningssk Kommissionen maatte forlange det, at opføre en Skorsten, der er fra 21,97—31,38 m — man glemme endelig ikke de 97 og de 38 cm; samtidig forlanges det, at ingen Bygning Højde maa overskride 16,95 m. Det vilde være et nydeligt Syn, om en Bygning paa 16,95 m, altsaa et almindeligt Hus af denne Højde, blev forsynet med en Skorsten paa 31,38 m. Man definerer et Beboelsesrum som et Rum, der kan opvarmes, og man stiller visse Krav til Loftshøjden i saadanne Rum. Man hindrer derved Folk i at bo i et opvarmet lavt Rum, hvorimod de udmærket kan bo i det samme Rum, naar det ikke er opvarmet, alt sammen i Sundhedens Navn.

Kort sagt, Byggeloven virker i høj Grad forældet. Det gælder naturligvis navnlig for Storkøbenhavn. Oprindelig har jo Kø-

benhavn faaet sin Byggelov efter Koleraepidemien i 50erne; i 1889 blev den noget ændret, og enkelte Tillæg er senere føjet til; i 1912 ændredes den af Hensyn til Meterloven, men i øvrigt lever vi altsaa væsentligt endnu under Byggeloven fra 80erne. Københavns Kommune har gjort forskellige Forsøg paa at faa Loven forandret, senest i 1915, men videre er vi ikke kommet. Den gældende Lov er neppe egnet til at være Mønster for en ny Lovgivning, men da Byen delvis er blevet til under denne Lov, maa man naturligvis tage visse Hensyn til den. Af Teknikere er der gentagne Gange stillet Forslag om en ændret Byggelov; saaledes er der i 1902 fremkommet et helt udarbejdet Forslag fra en Kommission nedsat paa Dansk Ingeniørforenings Initiativ; i Landstinget fremsattes et Forslag i 1911, men det er ikke kommet videre; efter at Boligkommissionen havde afgivet sin Betænkning, gav man visse Dispensationer for at faa Byggeriet i Gang. Men alle disse Tilløb er endnu ikke resulteret i en virkelig gennemgribende Lovgivning.

De Hovedhensyn, der bør tages ved en Lovgivning paa dette Omraade, er for det første de naturlige Hensyn til Grundejerne, dernæst Hensynet til Samfundets Behov af Færdselsveje og lignende Fællesgoder, endvidere til Værn mod Ulykker og endelig Velfærdsbestemmelser, sigtende til Bekæmpelse af usunde Boliger og til Fremme af Sundheden. I Modsætning til den nu gældende Byggelov vil det muligvis være rigtigt at holde de konstruktive Bestemmelser udenfor den egentlige Lov og overføre dem til en af Justitsministeriet godkendt Vedtægt, da denne lettere kan underkastes Revision, og noget lignende kunde maaske ogsaa gøres med Velfærdsbestemmelserne. Man bør her stille de Minimumskrav, der kan forenes med et forsvarligt Byggeri. Det offentlige vil jo altid være tilbøjeligt til at stille saa store Krav som muligt for derved at faa saa lille et Ansvar som muligt, men alt for strenge Krav lægger Hindringer i Vejen for Byggeriet. Det offentlige stiller saaledes stedse stigende Krav til Sikkerheden mod Brand, samtidig med at man i en overordentlig Grad forbedrer og udvikler Brandvæsenet. Ved Udarbejdelsen af en ny Byggelov vil man have den Fordel at have et stort Materiale til at finde de rette Minimumsgrænser i det Byggeri, der er opstaaet i de senere Aar paa Grundlag af Dispensationer. Hvad angaar Hensynet til Sundhedens Fremme, maa man jo gaa forsigtigt til Værks og ikke ved overdrevne